

Dacă tânăra gardă de corp talibană ar fi știut că acel apel telefonic îi va aduce moartea, nu ar mai fi format numărul. Însă nu a avut habar, astfel că a telefonat și moartea l-a găsit.

Pe 7 iulie 2005, având bombele în rucsacuri, patru teroriști sinucigași le-au declanșat în diferite locuri din centrul Londrei. În urma exploziilor, cincizeci și doi de călători ai metroului au murit, circa șapte sute de persoane au fost rănite, iar peste o sută au rămas cu infirmități pe viață.

Trei dintre cei patru se născuseră și crescuseră în Marea Britanie, provenind însă din familii de imigranți pakistanezi. Cel de-al patrulea era jamaican prin naștere, britanic prin naturalizare și se convertise la credința islamică. Acesta din urmă și încă unul erau adolescenți; cel de-al treilea avea douăzeci și doi de ani, iar liderul grupului, treizeci. Toți fuseseră radicalizați, sau li se spălaseră creierul, devenind fanatici, iar asta nu în cine știe ce țară, ci chiar în inima Angliei, după ce frecventaseră moscheii extremiste și ascultaseră predici cu un caracter asemănător.

La douăzeci și patru de ore de la explozia bombelor, au fost identificați și urmăriți până la reședințele lor din zona de nord a orașului Leeds; mai pronunțat sau nu, toți vorbeau cu un accent

tipic pentru Yorkshire. Liderul era profesor la o școală pentru copii cu nevoi speciale, și se numea Mohammad Siddique Khan.

În cursul percheziționării bunurilor aflate la domiciliile lor, poliția a descoperit o adevărată comoară, pe care a preferat să nu o facă publică. Era vorba despre patru chitanțe care demonstau că doi dintre cei mai în vârstă cumpăraseră telefoane mobile cu trei benzi de frecvență, de tipul celor de unică folosință, ce pot fi utilizate oriunde în lume, fiecare dintre ele având câte o cartelă SIM care permite efectuarea unor convorbiri în valoare de douăzeci de lire sterline. Telefoanele fuseseră cumpărate cu bani cash și toate fuseseră date dispărute. Cu toate acestea, poliția le-a depistat numerele și le-a „marcat” pentru cazul în care de la acele numere s-ar mai fi efectuat vreo convorbire.

S-a mai descoperit că Siddique Khan și cel mai apropiat prieten din grup, un tânăr de origine punjabi, pe nume Shehzad Tanweer, făcuseră o vizită în Pakistan în luna noiembrie a anului precedent și-și petrecuseră trei luni acolo. Nu s-a putut afla cu cine se întâlneau în acea perioadă, însă, la câteva săptămâni de la explozii, postul arab de televiziune al-Jazeera a transmis o înregistrare video înfățișându-l pe Siddique Khan care își plănuia propria moarte, și era evident că acel film fusese făcut în cursul respectivei vizite la Islamabad.

Abia în septembrie 2006 s-a constatat fără nici un grăunte de îndoială că unul dintre atentatori a luat cu sine unul dintre telefoanele „curate” și de nedepistat și l-a făcut cadou instructorului său din organizația al-Qaeda. (Poliția britanică stabilise deja că nici unul dintre teroriști nu avea cunoștințele necesare pentru a construi singur bombe, așadar beneficia-sea de instruire și de ajutor.)

Indiferent cine ar fi fost acest activist de vârf din al-Qaeda, se pare că el, drept semn de respect, transmisese cadoul unui membru al comitetului secret grupat în jurul lui Osama bin Laden, aflat în ascunzătoarea lui necunoscută din munții pustii din sudul Waziristanului, care se întind de-a lungul graniței

dintre Pakistan și Afganistan, la vest de Peshawar. Telefonul îi fusese dat exclusiv pentru cazuri de urgență, deoarece șefii organizației sunt extrem de precauți atunci când trebuie să folosească telefoane mobile, însă cel care făcuse darul nu avea cum să știe la acea dată că fanaticul britanic putea fi atât de prost încât să lase chitanța la voia întâmplării în biroul lui din Leeds.

În cadrul comitetului intern al organizației lui bin Laden există patru diviziuni. Acestea se ocupă de operațiuni, finanțare, propagandă și doctrină. Fiecare grup are un șef, și doar bin Laden și liderul Ayman al-Zawahiri îi depășesc în rang. În septembrie 2006, cel care se ocupa de problemele financiare ale întregii organizații teroriste era prietenul lui Zawahiri, egipteanul Tewfik al-Qur.

Din motive care au devenit clare abia ulterior, la data de 15 septembrie el se ascundea sub o identitate falsă în orașul pakistanez Peshawar, și nu pleca într-o călătorie lungă și primejdioasă în afara redutei din munți, ci se întorcea dintr-o deplasare. Aștepta sosirea călăuzei care să-l ducă spre piscurile munților Waziri, pentru a ajunge în prezența Șeicului însuși.

Pentru a fi protejat în timpul scurtei lui șederi în Peshawar, i se pusese la dispoziție o gardă alcătuită din patru localnici fanatici, care făceau parte din mișcarea talibană. Așa cum se întâmplă în cazul celor originari din munții din nord-vest, unde se află seria de regiuni tribale violente înșiruite de-a lungul acele frontiere neguvernabile, ei puteau fi considerați pakistanezi, însă făceau parte din triburile waziri. Vorbeau limba pashto, nu urdu, și rămăseseră credincioși poporului pashtun, pentru că wazirii reprezintă o subramură a acestuia.

Toți fuseseră salvați de pe stradă și crescuseră într-o *madrasah*, altfel spus, o școală-internat coranică, având o orientare extremistă, făcând parte din secta Wahhabi a Islamului, cea mai violentă și intolerantă dintre toate. Cei educați acolo nu se pricepeau la nimic altceva decât să recite din

Coran, fiind astfel, la fel ca alte milioane de tineri crescuți în asemenea școli, practic imposibil de angajat, deoarece nu au nici o calificare. Însă atunci când li se încredințează o misiune de către șeful clanului lor, sunt capabili să o îndeplinească și cu prețul vieții. În acel septembrie li se dăduse sarcina să îl protejeze pe egipteanul între două vârste care vorbea arabă de pe Nil, dar cunoștea pashto cât să se descurce. Unul dintre cei patru tineri era Abdelahi, iar telefonul mobil pe care îl posedea era bucuria și mândria lui. Din nefericire, rămăsese fără baterie, pentru că uitase să o încarce.

Trecuse puțin de prânz. Era prea periculos să iasă pentru a merge la o moschee locală pentru rugăciune; al-Qur își rostise ruga împreună cu gărzile lui de corp în apartamentul de la etaj a casei. Apoi mâncase frugal și se retrăsese pentru o scurtă odihnă.

Fratele lui Abdelahi locuia la câteva sute de kilometri spre vest, în orașul Quetta, la fel de fundamentalist, iar mama lor fusese bolnavă. Dorea să se intereseze de starea ei, astfel că a încercat să ia legătura cu fratele lui prin telefon. Ceea ce ar fi avut de discutat ar fi trecut neobservat, constituind doar câteva zeci de vorbe între miliarde de alte cuvinte banale ce se schimbă între cele cinci continente în fiecare zi. Numai că telefonul lui nu funcționa. Unul dintre tovarășii lui i-a explicat că absența barelor negre de pe afișaj indica descărcarea bateriei. Atunci, în camera de zi, Abdelahi a văzut telefonul ce stătea jos, lângă geanta diplomat a egipteanului.

Acesta avea bateria încărcată. Fără să intuiască vreun pericol, a format numărul fratelui și a auzit sunetele de apel venind dinspre Quetta. Iar în labirintul subteran, amintind de o vizuină de iepuri, unde se află Departamentul de interceptare al Centrului de Luptă Antiteroristă (CLA) din Islamabad, a început să se aprindă ritmic o lumină roșie.

Mulți oameni care locuiesc în Hampshire socotesc acest comitat drept cel mai frumos din țară. Pe coasta sudică, cu fața

spre apele Canalului Mânecii, se află uriașul port Southampton și șantierele navale de la Portsmouth. Centrul său administrativ este orașul istoric Winchester, dominat de catedrala sa cu o vechime de aproape o mie de ani.

Exact în centrul comitatului, departe de orice autostradă și chiar de șosele, se află tăcuta vale a Meon River, un curs de apă calcaros de-a lungul căruia se înșiră sate și orașele ce datează de pe vremea saxonilor.

O singură șosea națională trece de la sud spre nord, însă restul văii este un păienjeniș de drumuri șerpuitoare mărginite de copaci ale căror ramuri le umbresc, de garduri vii și de poiene. Acesta este comitatul fermelor, așa cum era el altădată, având puține parcele mai mari de patru hectare, dar și mai puține ferme care să depășească două sute de hectare. Majoritatea fermelor sunt foarte vechi, fiind construite din cărămidă, cu grinzi la vedere, și acoperite cu țiglă, iar unele dintre ele sunt înconjurate de hambare de mari dimensiuni, îmbinând vechimea cu frumusețea.

Bărbatul care stătea pe vârful acoperișului unui asemenea hambar avea o perspectivă grozavă asupra văii râului Meon, precum și o imagine panoramică asupra celui mai apropiat sat, situat la mai puțin de doi kilometri depărtare, Meonstoke. La acea oră când, câteva fusuri orare mai spre est, acel Abdelahi dădea ultimul telefon din viață, persoana care se cățăraseră pe acoperiș și-a șters sudoarea de pe frunte, reluându-și munca de a scoate țiglele din lut ars ce fuseseră așezate acolo în urmă cu trei sute de ani.

Ar fi trebuit să angajeze o echipă de constructori de acoperișuri, iar ei ar fi ridicat schele în jurul clădirii. Treaba s-ar fi făcut mai repede și mai sigur, dar ar fi costat mult mai scump. Tocmai aceasta era problema. Bărbatul cu ciocanul cu vârful spintecat era un fost militar, pensionat după o carieră de douăzeci și cinci de ani, și-și cheltuise mai toți banii economisiți ca să-și cumpere ceea ce multă vreme reprezentase doar un vis: o casă la țară, pe care să o poată numi în sfârșit

cămin. Așa se explica hambarul în jurul căruia se întindeau patru hectare de pământ și o alee până la cel mai apropiat drum ce ducea până în sat.

Însă soldații nu se pricep întotdeauna să-și investească banii în mod chibzuit, iar transformarea unui hambar medievă într-o casă de țară, care era, totodată, și un cămin, se ridica, potrivit estimărilor unor companii specializate în astfel de proiecte, la o sumă care îl făcuse să rămână fără grai. Așa se explica decizia lui de a face totul singur, oricât de mult timp i-ar fi luat asta.

Locul era cu adevărat idilic. Cu ochiul minții, parcă vedea acoperișul refăcut la fosta lui strălucire și soliditate, cu nouă zecimi dintre țiglele originale întregi, și reînaltate, la care s-ar fi adăugat restul, cumpărate de la un depozit specializat în vânzarea de asemenea lucruri vechi, recuperate de la clădiri demolate. Căpriorii acoperișului cu grinzi îmbinate erau la fel de rezistenți ca în ziua când fuseseră croiți din lemn de stejar, însă asterea trebuia dată jos și înlocuită cu o înveli-toare bună, modernă.

Parcă-i stăteau aievea dinaintea camera de zi, bucătăria, biblioteca și holul pe care le va face la parter, unde acum praful încă stătea gros peste ultimele baloturi de fân uitate acolo de multă vreme. Știa că ar fi avut nevoie de profesioniști pentru instalațiile electrice și sanitare, dar deja se înscrisese la cursuri serale ținute de Colegiul Tehnic Southampton pentru specialități precum zidărie, ipsoserie, dulgherie și instalare de faianță.

Într-o bună zi va exista un patio cu plăci de gresie și o grădină în dreptul bucătăriei; aleea va fi acoperită cu pietriș, iar în bătrâna livadă aveau să pască oi. În fiecare seară, când se culca în padoc, pentru că natura îl răsfăța cu un val de căldură parfumat la sfârșit de vară, verifica unele calcule și își făcea socoteala că, dacă dovedea multă răbdare și putere de muncă, putea să facă față tuturor lucrărilor cu bugetul modest pe care îl avea la dispoziție.

Avea patruzeci și patru de ani, tenul măsliniu, părul și ochii negri, era zvelt și foarte bine pregătit fizic. Și îi era de ajuns prin câte trecuse. Se săturase de deșert și de junglă, de malarie și de lipitori, de nopți geroase, în care tremurase cumplit, se săturase de mâncare încropită din te miri ce și de dureri de brațe și picioare. Pesemne că avea să-și găsească o slujbă prin apropiere, un câine labrador sau poate doi terieri Jack Russell, poate chiar și o femeie cu care să-și împartă viața.

Bărbatul de pe acoperiș a mai scos vreo douăsprezece țigle, le-a păstrat pe cele zece întregi și a aruncat jos fragmentele celor sparte, moment în care la Islamabad a început să clipească luminița roșie.

Mulți își închipuie că folosirea unei cartele valorice SIM la telefon îi scutește de orice alte plăți. Acest lucru este valabil pentru cumpărătorul și utilizatorul ei, însă nu și pentru furnizorul de servicii. În cazul în care telefonul nu este folosit în zona de acoperire în care a fost achiziționat, trebuie să se realizeze o regularizare, însă acest lucru se desfășoară între companiile de fonie, iar de toată treaba se ocupă computerele.

Când apelul lui Abdelahi a fost preluat de fratele lui din Quetta, el a început să consume timp de antenă radio, mai precis al aceleia situate puțin în afara orașului Peshawar. Aceasta aparține companiei Paktel. În acea clipă, computerul Paktel a început să caute vânzătorul original al telefonului, care se găsea în Anglia; intenția sa era de a anunța, în mod electronic: „Unul dintre clienții tăi folosește timp și spațiu aerian la mine, astfel că trebuie să îmi plătești“. Însă CLA cerea de ani de zile atât companiei Paktel, cât și rivalei sale, Mobitel, să treacă toate apelurile sosite sau plecate din rețelele lor prin sala de ascultare a centrului. Și, alertați de englezi, cei de la CLA instalaseră un soft britanic în computerele de interceptare, stabilind priorități pentru anumite numere. Unul dintre acestea tocmai devenise activ.

Tânărul sergent din armata pakistaneză, care vorbea limba pashto și se ocupa de monitorizarea convorbirilor, și-a anunțat imediat superiorul de la propriul pupitru. Acesta a ascultat câteva secunde, apoi a întrebat:

– Ce spune acolo?

Sergentul a ascultat și i-a răspuns:

– Vorbesc despre mama celui care a făcut apelul. Se pare că discută cu fratele lui.

– De unde?

Încă o verificare.

– Prin releul din Peshawar.

Superiorul nu a mai avut nevoie să mai pună vreo altă întrebare. Convorbirea avea să fie înregistrată în întregime pentru a fi analizată ulterior. Sarcina prioritară o reprezenta localizarea apelantului. Maiorul de serviciu de la Centrul de Luptă Antiteroristă era aproape sigur că identificarea nu va fi posibilă în cursul unei convorbiri de scurtă durată. Doar nătângul ăla nu avea să stea prea mult de vorbă la un astfel de telefon, nu?

Aflat la pupitrul său, departe de subsolul unde se găsea întreaga aparatură, maiorul a apăsat trei butoane și, prin apelare rapidă, a telefonat șefului stației de interceptare din Peshawar.

Cu mulți ani înainte, oricum înainte de evenimentul cunoscut acum sub numele de Atentatul de la 11 septembrie – distrugerea turnurilor gemene World Trade Center pe data de 11 septembrie 2001 –, în cadrul Departamentului de Informații Inter-Servicii din Pakistan, cunoscut și sub numele de ISI (Inter-Services Intelligence), se infiltraseră musulmani fundamentalisti din armata pakistaneză. Aceasta era problema sa cea mai gravă și motivul pentru care departamentul era neutilizabil în lupta contra talibanilor și a oaspeților acestora, militanții al-Qaeda.

Însă președintele Pakistanului, generalul Musharraf, nu a avut de ales, și a trebuit să asculte „recomandările” sever formulate de SUA, acelea de a face curățenie în cadrul

departamentului. O parte a acelu program o constituise transformarea permanentă a ofițerilor extremiști din ISI și revenirea acestora la îndatoririle militare obișnuite; iar altă parte a fost aceea de a crea în interiorul ISI un centru de elită de luptă contra terorismului, unde să fie încadrați tineri ofițeri care să nu aibă nici o legătură cu terorismul islamist, indiferent cât de credincioși ar fi ei. Colonelul Abdul Razak, fost comandant de unitate, era unul dintre acești angajați de tip nou. El comanda Centrul din Peshawar și a preluat acel apel la ora două și jumătate.

A ascultat atent spusele colegului din capitală, apoi a întrebat:

– De cât timp vorbește?

Colonelul Razak avea norocul să se afle într-un birou situat la doar opt sute de metri de antena Paktel, în raza – de o mie de metri sau mai puțin – necesară în mod normal pentru ca sistemul de depistare a locației din care pleacă apelul să funcționeze eficient. Împreună cu doi tehnicieni, a urcat în goană pe acoperișul clădirii pentru a declanșa sistemul de depistare a locului din oraș de unde se făcuse apelul, acesta urmând a identifica sursa semnalului din aproape în aproape, restrângând tot mai mult aria de căutare.

La Islamabad, sergentul de la serviciul ascultare și-a anunțat superiorul:

– Convorbirea s-a încheiat.

– La naiba! a exclamat maiorul. Doar trei minute și patruzeci și patru de secunde. În fine, nici nu ne puteam aștepta la mai mult.

– Dar văd că nu a închis telefonul, a spus sergentul.

În apartamentul de la etajul clădirii situate în Vechiul Oraș din Peshawar, Abdelahi făcuse cea de-a doua greșală. Auzindu-l pe egiptean ieșind din cealaltă cameră, a încheiat în grabă convorbirea și a vârat telefonul sub o pernă aflată la îndemână. Însă a uitat să-l închidă. La mai puțin de un kilometru distanță, detectoarele folosite de colonelul Razak au început să depisteze tot mai precis locul sursei.